

Arrest

nr. 29 655 van 8 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 november 2005 een eerste asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 7 februari 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 15 maart 2006 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende op 17 oktober 2006 een tweede asielverzoek in.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 november 2006 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.6. Verzoeker diende op 18 april 2007 een derde asielverzoek in. De Dienst Vreemdelingenzaken maakte het asioldossier op 26 juni 2007 over aan de Commissaris-generaal.

1.7. Op 17 april 2008 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.8. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 14 juli 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.9. Bij arrest nummer 14 194 van 17 juli 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 17 april 2008 ingestelde beroep.

1.10. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 10 september 2008 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 26 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 15 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 07.11.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde en een attest van inburgering voorlegt, een netwerk van sociale bindingen heeft opgebouwd, werkbereid is, een opleiding tot verhuizer volgde, zicht op werk heeft en een overeenkomst voor beroepsopleiding in een onderneming voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene een arbeidskaart type C voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 22.07.2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 07.11.2005 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op

15.03.2006 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hem betekend op 16.03.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en verbleef van 16.03.2006 tot 17.10.2006 illegaal in België.

Op 17.10.2006 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd op 21.11.2006 afgesloten met de beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend op dezelfde dag. Opnieuw verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan het BGV en van 21.11.2006 tot 18.04.2007 verbleef hij weer illegaal in België.

Op 18.04.2007 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. Het CGVS nam op 21.04.2008 de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' waartegen betrokkene een beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd echter op 22.07.2008 verworpen waarmee zijn asielprocedure werd afgesloten. Op 10.09.2008 werd een BGV afgeleverd, hem betekend op 16.09.2008. Weer verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan dit BGV en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 4 maanden voor de eerste asielaanvraag, iets meer dan 1 maand voor de tweede aanvraag en iets meer dan 1 jaar en 3 maanden voor de derde aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat in het kader van de formatiegesprekken tussen de rooms-blauwe coalitiepartners werd afgesproken om tevens de procedure van de Raad van State mee te tellen bij de duur van de asielprocedure, dient er opgemerkt te worden dat deze afspraken geen bindende kracht hebben. Bovendien werd deze regeling niet opgenomen in de bestaande regel- en wetgeving zodat dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien hij risico loopt op foltering of op een vernederende en mensonterende behandeling doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene uit vrees voor hoger vermelde reden onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar een rapport aan de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, rapporten van Amnesty International, Senlis Council en van de UN Assistance Mission in Afghanistan; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Ook het Duitstalige document met betrekking tot de situatie van jonge mannelijke terugkeerders kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien ook dit document handelt over de algemene situatie in Afghanistan en is niet specifiek op betrokkene persoonlijk van toepassing.

Wat betreft de bewering dat betrokkene thuisloos is en evenmin werk zal hebben in zijn land van

herkomst dient er op gewezen te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijzen voorlegt. Bovendien staat het betrokkene vrij om een beroep te doen op het Reïntegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Dit Reïntegratiefonds heeft als doel een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene thuisloos zou zijn en geen werk zou kunnen vinden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat betrokkene, indien hij via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen, zich niet naar Afghanistan dient te begeven maar dat hij deze aanvraag dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan). De bewering dat betrokkene geen verblijfsrecht heeft in Pakistan en niet zal worden toegelaten tot het grondgebied kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt. Betrokkene toont niet aan dat hij geen verblijfstitel kan bekomen die hem toelaat om op legale wijzen in Pakistan te verblijven in afwachting van het resultaat van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. (...)

De tweede beslissing, die verzoeker eveneens op 15 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.. 7, 1, 2 van de wet van 15.10.1980):

- 1. de asielpcedure werd op 22-07-2008 afgesloten met een negatieve beslissing door de RvV.*
- 2. betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 16-09-2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)”*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker aan dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt en dat de motivering onvolledig is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde motieven geen buitengewone omstandigheden vormen die hem verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft, dat de asielprocedure van verzoeker negatief werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

In de mate dat verzoeker stelt dat er sprake is van een onvolledige motivering en van een manifeste appreciatiefout, uit hij kritiek op de motivering van de eerste bestreden beslissing en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om

een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker stelt niet te begrijpen waarop verweerder zich baseert om te stellen dat de oorlogssituatie in Afghanistan, het feit dat er een gewapend conflict aan de gang is en dat de toestand onveilig is niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Hij voert aan dat deze elementen minstens aantonen dat er een moeilijkheid bestaat om zich naar dat land te begeven. Daarnaast geeft hij aan dat deze moeilijkheid ook blijkt uit het gegeven dat de Belgische staat geen ambassade meer heeft in Afghanistan, doch er wel troepen heen stuurt. Verder betoogt verzoeker dat hij geen verblijfsrecht heeft in Pakistan en dat verweerder hem een disproportionele bewijslast oplegt waar deze in de eerste bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet naar Pakistan kan om van daar uit de aanvraag in te dienen. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij bij zijn aanvraag een "*Stellungnahme*" heeft overgemaakt en dat dit stuk niet gaat over de "*algemene situatie*" in Afghanistan, maar specifiek van toepassing is op zijn situatie.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden verwees naar het intern gewapend conflict dat in Afghanistan aan de gang is en stelde dat in deze context van veralgemeend geweld zelfs een kortstondige terugkeer absoluut onmogelijk is en een eventuele schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verder voerde hij aan dat hij deel uitmaakt van een uiterst kwetsbare categorie, met name die van de vluchtelingen die geen netwerk hebben om op terug te vallen ingeval van een terugkeer naar Afghanistan.

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen heeft aangebracht dat hij een risico loopt op foltering of op een vernederende en mensonterende behandeling en dat de loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Hierbij wordt verder geduid dat de voorgelegde overtuigingsstukken - een rapport aan de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, rapporten van Amnesty International, Senlis Council en de UN Assistance Mission in Afghanistan en een Duitstalig document met betrekking tot de situatie van jonge mannelijke terugkeerders - handelen over de algemene toestand in Afghanistan en niet specifiek op verzoeker persoonlijk van toepassing zijn.

Nu het niet betwist is dat de Commissaris-generaal op 17 april 2008 de individuele situatie van verzoeker aan een nauwgezet onderzoek onderworpen heeft en tot de vaststelling kwam dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kon toegekend worden en dat het tegen deze beslissing ingestelde beroep op 17 juli 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat documenten over de algemene situatie in Afghanistan niet kunnen beschouwd worden als gegevens waaruit zou kunnen afgeleid worden dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar Afghanistan om een verblijfsmachtiging aan te vragen en kan verzoeker evenmin laten gelden dat een dergelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er moet immers worden benadrukt dat de vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dus niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus impliceert dat deze vreemdeling geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De door verzoeker bij zijn aanvraag overgemaakte "*Stellungnahme*" betreft een document waarbij een Duitse rechtbank een aantal vragen heeft voorgelegd aan een expert inzake Afghanistan, onder meer wat betreft de mogelijkheden om in het levensonderhoud te kunnen voorzien voor alleenstaande, arbeidsgeschikte mannen die onvrijwillig terugkeren en die niet kunnen terugvallen op de hulp van familie of kennissen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag weliswaar stelde geen netwerk te hebben om op terug te vallen bij een terugkeer naar Afghanistan en thuisloos en zonder werk te zullen zijn, doch vervolgens naliet tot staving van deze beweringen een begin van bewijs aan te brengen. Verweerder kon derhalve in redelijkheid oordelen dat de overgemaakte "*Stellungnahme*" niet specifiek op verzoeker persoonlijk van toepassing is en dat verzoekers bewering dat hij thuisloos zou zijn en geen werk zou kunnen vinden, bij gebrek aan bewijs, niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Verzoeker weerlegt voorts ook de stelling niet dat, zelfs indien hij niet over een netwerk en werk zou beschikken in Afghanistan, hij hoe dan ook een beroep kan doen op het reïntegratiefonds

van de Internationale Organisatie voor Migratie om zijn reïntegratie te vergemakkelijken en om hem bij te staan bij het vinden van inkomstgenererende activiteiten.

In de eerste bestreden beslissing wordt ook duidelijk gemotiveerd dat verzoeker, teneinde via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, een beroep dient te doen op de Belgische ambassade te Islamabad in Pakistan. Verzoeker houdt weliswaar voor dat hij in Pakistan niet van enig verblijfsrecht kan genieten, maar legde hieromtrent geen bewijsstukken voor. Het is, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet kennelijk onredelijk of onevenredig om, indien een vreemdeling aanvoert dat hij geen toegang kan krijgen tot een bepaald land, te vereisen dat hij zijn stelling bewijst. Het feit dat een vreemdeling de toegang tot een land ontzegd wordt kan onder meer aangetoond worden door het voorleggen van een document waaruit blijkt dat de hiertoe rechtsgeldig ingediende aanvraag afgewezen werd en legt bijgevolg geen disproportionele bewijslast bij verzoeker.

De Raad kan slechts vaststellen dat rekening werd gehouden met alle door verzoeker aangebrachte gegevens. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid volstaat niet om te besluiten tot een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangevoerde grieven tonen niet aan dat het bestuur op een kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat er geen buitengewone omstandigheden waren die toelieten een verblijfsmachtiging in België aan te vragen of dat artikel 3 van het EVRM miskend werd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zoverre hij, zonder andere toelichting, stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel miskend werden.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,   wnd. voorzitter,
   rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK